

Δέκα χρόνια από την κοίμηση του σύγχρονου ιεραποστόλου Ευσεβίου Βίττη

Ορθοδοξία / Σύγχρονες Πνευματικές Μορφές

Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Για τα πνευματικά αναστήματα των Αγίων της Εκκλησίας μας μόνον εξ ίσου άγια αναστήματα μπορούν τα ομιλούν. Έτσι, για τον σύγχρονο Άγιο Ιεραπόστολο της Σουηδίας, τον μακαριστό Γέροντα Ευσέβιο Βίττη, ποιος άλλος θα μπορούσε να γράψει, παρά ο Άγιος Μητροπολίτης Χαλκίδος, Νικόλαος Σελέντης; Αυτός στο προσωπικό του ημερολόγιο, με την ζεστή φωνή της προσευχητικής καρδιάς του γράφει πηγαία και αυθόρμητα, για τον τότε λαικό, νεαρό φοιτητή, Στέργιο: «Κύριε, φύλαξε τον Στέργιό μας!... Ο Στέργιος· Η μεγάλη αυτή ψυχή που γεννήθηκε για να αγιάσει!..»

Η οικοδομή της αρετής του πλησίον ήταν το πρωταρχικό μέλημα του Γέροντος Ευσεβίου. Μήπως αυτή δεν είναι και η γενική έννοια της ιεραποστολής; Ο Γέροντας δεν περιοριζόταν μόνο στο κήρυγμα του Χριστού, αλλά το κήρυγμα αυτό το συνόδευε σε όλη του την ζωή, σε κάθε τόπο δράσεώς του, από πράξεις αγάπης, αφού «πίστις χωρίς των έργων νεκρά εστι» (Ιακ. β΄ 20). Αυτή η έμπρακτη αγάπη, η ενεργός αγάπη, στηριζόμενη στην ζώσά του πίστη και την βεβαία του ελπίδα για επικράτηση της αληθείας στον κόσμο και δόξα του ονόματος του γλυκυτάτου μας Ιησού, διήνθιζε και ομόρφαινε την ζωή του. Με ζέση σιγοτραγουδούσε το εμβατήριο των κατηχητικών μας χρόνων:

Όλα για την δόξα του Χριστού,
νάτο το μέγαλο σύνθημά μας,
όλα για την δόξα του Χριστού,
απ'τα πρώτα χρόνια ως τα στερνά μας.

Ο Γέροντας σώζει ψυχήν εκ θανάτου.

Ο Γέροντας Ευσέβιος πάντοτε «ταχύς εις το ακούσαι» (Ιακ. α΄ 19), έσπευδε να βοηθήσει όλους τους εμπερίστατους αδελφούς μας και κυρίως αυτούς που το

ρεύμα της αμαρτίας θα τους παρέσυρε στον απέραντο ωκεανό της ψυχικής φθοράς και του θανάτου. Δεν το έπραττε από ιερατική υποχρέωση· το ένοιωθε ως καθήκον προς μία ψυχή «υπέρ ης Χριστός απέθανε» (Ρωμ. ε΄ 9), αφού κάθε άνθρωπος μικρός η μεγάλος, πλούσιος η πτωχός, ισχυρός η αδύναμος είναι εικόνα του Θεού μας κατά τον Αλεξανδρέα Κλήμη, ο οποίος λέγει:

«Είδες τον αδελφόν
ωστε ως μελετητής της Αγίας Γραφής
ο επιστρέψας αμαρτωλόν εκ πλάνης οδού
καλύψει πλήθος αμαρτιών» (Ιακ. ε΄ 20).

Μια ελληνοκυπρία βασανισμένη,

διαζευγμένη με ένα παιδί, βρέθηκε στην Σουηδία. Αλληλογραφούσε με κάποιο συμπατριώτη της που, όμως, δεν τον γνώριζε προσωπικά. Αυτός την έφερε στην χώρα αυτή του βορρά υποσχόμενος ότι θα την παντρευθεί. Όταν έφθασε εκεί και συναντήθηκε μαζί του διαπίστωσε ότι εκείνος είχε την διπλάσια από αυτήν ηλικία και ότι οι προθέσεις του γι' αυτήν δεν ήσαν αγνές. Ηθελε να ανοίξει οίκο ανοχής, για να κερδίσει χρήματα, και δεν τον έμελλε ούτε ο γάμος ούτε η απώλεια των ψυχών των αμαρτανόντων. Την καλοδέχθηκε και με όμορφο, αλλά δόλιο τρόπο που έκρυβε δηλητήριο, την παρώτρυνε προς την αμαρτία.

Ξένη και έρημη η ταλαίπωρη ψυχή δεν εύρισκε κάπου να ακουμπήσει. Ένοιωθε αδύναμη και μόνη στον παγωμένο βορρά. Έσφιγγε στην αγκαλιά της το μικρό βλαστάρι της, την μόνη επί γης παρηγοριά της και, ευτυχώς, έστρεψε τα μάτια στον ουρανό ζητώντας την εξ ύψους βοήθεια.

Στην απελπισία της κατέφυγε στον ιερέα της ελληνικής παροικίας. Αυτός την κατεύθυνε στον Γέροντα Ευσέβιο που, όμως, βρισκόταν, τριακόσια χιλιόμετρα μακριά. Του έγραψε μία επιστολή διεκτραγωδώντας την κατάστασή της. Και αυτός δεν έμεινε αδρανής. Δεν παρέμεινε μόνο στην προσευχή, αλλά έστειλε αμέσως χρήματα, για να απαλλαγεί η γυναίκα από τον μαστροπό και διεφθαρμένο εκείνον άνθρωπο, και σε λίγες ημέρες κατέβηκε στη Στοκχόλμη να την συναντήσει. Πολλά από τα εκεί πνευματικά του παιδιά ο Γέροντας επιστράτευσε για την εξεύρεση των αναγκαίων προς κάλυψη των αναγκών και την άμεση αρωγή της. Την απομάκρυνε από τον επίβουλο άνθρωπο της ψυχής της, την σπούδασε και την οδήγησε σε έντιμο γάμο και δημιουργία μιάς ευλογημένης οικογένειας. Πως αυτή να μην ήταν ευγνώμων στον σωτήρα της, τον Γέροντα που μεριμνούσε για όλους και για όλα; Ας είναι αυτό μικρό μνημόσυνο στην αγαπητική του καρδιά.

<http://bit.ly/33tDBAF>